

A. KOVAČ,
Jelena Kosača

djelo J. Angstera (1902). U mjestu je klasicistički stup Sv. Trojstva s kipovima zaštitnika od različitih ljudskih zala (oko 1800).

LIT.: A. Horvat, Spomenici arhitekture i likovnih umjetnosti u Međimurju, Zagreb 1956. — Horvat — Matejčić — Prijatelj, Barok. A. Ht.

KOTROMANIĆ-ANJOU, Elizabeta, kći bos. bana Stjepana II. Kotromanića, a od 1353. žena ugarsko-hrv. i poljskoga kralja Ludovika Anžubskoga. Preminula je 1387. kao zatočenica u Novigradu kraj Zadra. Zaslužna je kao promicateljica umjetnosti, a poglavito kao darovateljica srebrne rake Sv. Šimuna u Zadru, rad Franje iz Milana.

KOVAČ, Ana, kiparica (Sarajevo, 22. IV. 1943). Diplomirala na Akademiji u Zagrebu 1968. Bila je suradnica Majstorske radionice A. Augustinčića do 1972. Od 1973. predaje na Školi primijenjene umjetnosti u Sarajevu. Modelira figure naglašenih pokreta i izražajnih oblika; uz nemirenim površinama sugerira patetična afektivna stanja (*Prijetnja egu*, *Ples samotnika*, *Lom pjesnika*). Izvela je ciklus minijatura u kredi i nekoliko studija ljudskih ruku, simbolično-alegorijskih značenja. U portretima otkriva karakteristične psihološke pojedinosti, ponegdje se služi stilizacijom (*Slikarka Mica Todorović*, 1982). — Samostalno izlagala u Sarajevu (1963, 1975), Dubrovniku (1973) i Foči (1978). Bavi se crtežom i ilustriranjem knjiga, scenografijom i kostimografijom.

LIT.: V. Lukić, Ana Kovač (katalog), Dubrovnik 1973. — N. Petković, Ana Kovač (katalog), Sarajevo 1975. Ž. Sa.

B. KOVAČEVIĆ, U ateljeu

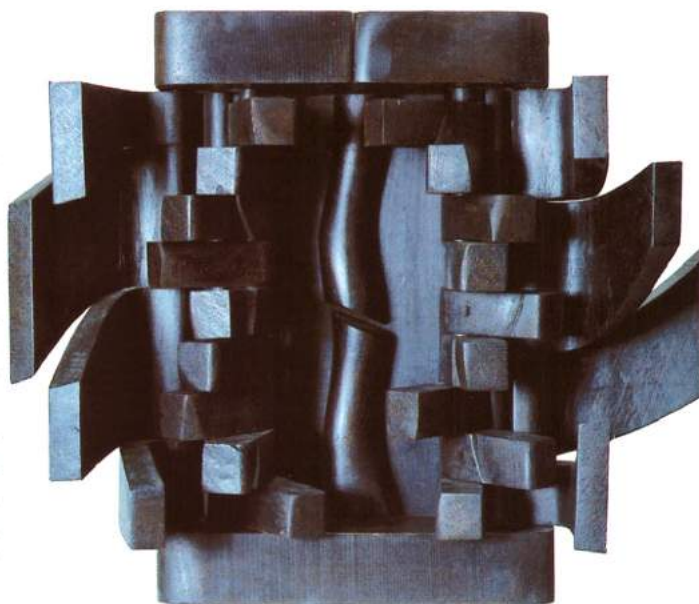

KOVAČ, Lucija, naivna slikarica (Oporovec, 4. XII. 1906 — Zagreb, 26. XII. 1989). Po zanimanju kozmetičarka; slika od 1931. Prvi važniji ciklus nastaje između 1940—50; u njemu prevladava ekspresivna tematika straha i ugroženosti (*Vizija*, 1940; *Tuga u svemiru*, 1941; *Noćna provala kroz prozor*, 1946). Na skupnim izložbama sudjeluje od 1969; samostalno izlagala u Zagrebu 1982.

LIT.: V. Gudac, Lucija Kovač (katalog), Zagreb 1982.

R.

KOVAČEVIĆ, Branko, slikar (Zadvarje kraj Omiša, 30. XI. 1911). Učio kod E. Vidovića i M. Peruzzića u Splitu 1933. Diplomirao na Akademiji u Beogradu 1938. Bio je lik. pedagog u Novoj Gradiški i Zagrebu. God. 1946—51. voditelj Umjetničke galerije u Dubrovniku, 1955—57. scenograf HNK u Osijeku (I. Torkar, »Šarena lopta«; C. Goldoni, »Sluga dvaju gospodara«; M. Držić, »Dundo Maroje«). Najranije je razdoblje njegova slikarstva u znaku splitske tradicije (E. Vidović); u prvim poslijeratnim godinama slika intimističke interijere i pejzaže delikatna kolorita (*Umjetnikova obitelj*, 1948; *Pile*, 1950). U figuralnim kompozicijama prevladava monokromija, dok se u mediteranskim i dubrovačkim motivima boja oslobađa, a crtež postaje konstruktivan i analitičan (*Kostur broda*, 1958; *Dubrovnik*, 1960; *Jedrenjaci*, 1961). Šezdesetih se godina pojavljuju simbolički motivi s većim brojem likova (*Žene iz Dalmatinske zagore*, 1962) te mrtve prirode kubistički raščlanjenih oblika. U interijerima iz posljednjega razdoblja prevladavaju sivi i modri tonovi, s ponekim svjetlim kromatskim naglaskom (*Komoda sa starinskim satom*, 1977). U svim je razdobljima ostao vjeran braqueovskom načelu ravnoteže između intelektualnosti i emotivnosti, ritmičko-geometrijskim konturama i

D. KOVAČEVIĆ, Vrata. Zagreb, Gliptoteka HAZU

suzvučju boja. Samostalno izlagao u Splitu, Zagrebu, Rijeci, Osijeku, Dubrovniku, Milanu, Beogradu, Nürnbergu, Ljubljani, Veneciji, New Yorku, Udinama, Rimu, Bergamu, Vinkovcima i Mostaru. Retrospektivna izložba priredena mu je u Dubrovniku 1985. Pisao publicističke radove o lik. i književnim temama.

LIT.: C. Fisković, Slikarska izložba Branka Kovačevića u Splitu, Obzor, 21. X 1939. — G. Gamulin, Izložba slikara Branka Kovačevića, Izraz, 1941, 3. — O. Švajcer, Zatvorena slikarska cjelina, Glas Slavonije, 15. III 1958. — V. Guidi, Branko Kovačević (katalog), Venezia 1961. — A. Karaman, Branko Kovačević (katalog), Dubrovnik 1972. — J. Depolo, Zaboravljeni prostori Branka Kovačevića (katalog), Zagreb 1978. — Isti, Branko Kovačević (monografija), Split 1986. — G. Gamulin, Hrvatsko slikarstvo XX. stoljeća, II, Zagreb 1988, 150—160. Ž. Sa.

KOVAČEVIĆ, Dora, kiparica (Dubrovnik, 11. I. 1951). Završila Akademiju u Zagrebu (1974) i postdiplomski studij na École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs u Parizu (1977). Priključuje se tradiciji hrv. kiparstva u drvu (Kantoci, Ružić, Vulas) u kojemu, osobito u mobilnim skulpturama, uspijeva pronaći individualan izraz. Radi monokromne skulpture i reljefe u papiru (*Stablo*, 1984). Samostalno izlagala u Parizu (1977), Zagrebu (1978, 1979, 1985, 1986) i Novome Sadu (1978). Izvela znatan broj skulptura u javnim prostorima (Jamnička Kiselica, 1978; Nova Gradiška, 1981; Kostanjevica, 1982; Sisak, 1985; Zagreb, 1985, 1987; Trst, 1990).

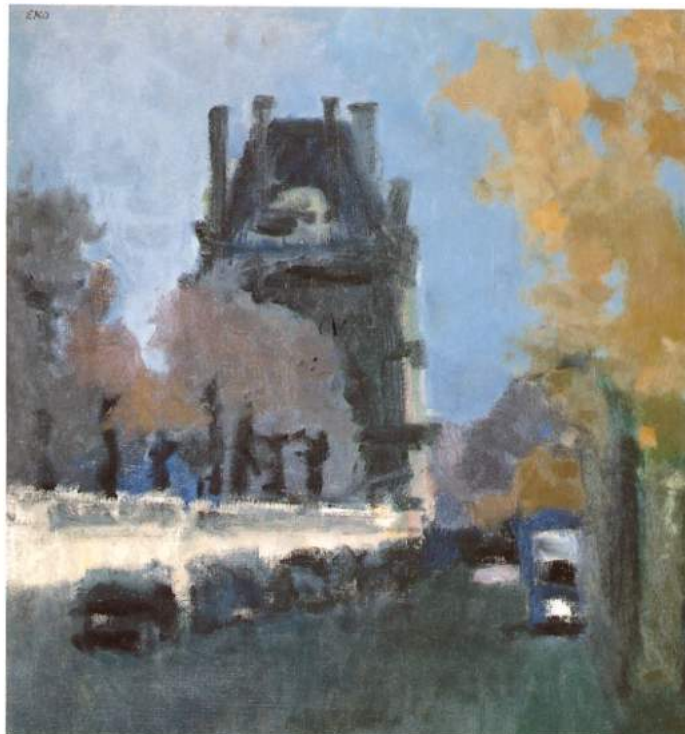
LIT.: Ž. Sabol, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1978. — M. Šolman, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1979. — I. Šimat-Banov, Dora Kovačević, ČIP, 1980, 3—4. — T. Maroević, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1985. — Isti, Dora Kovačević »Zid«, Zagreb 1986. — L. Safred, Hors ligne (katalog), Torino 1990. Ma. Bč.

KOVAČEVIĆ, Edo, slikar (Gospić, 16. XI. 1906 — Zagreb, 15. III. 1993). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1930; studirao fresko-slikarstvo u Parizu. Osim brojnih studijskih putovanja Europom, posjećuje New York i Japan. God. 1934—47. bio je nastavnik lik. odgoja u Zagrebu. Bio je član grupe »Zemlja« s kojom je izlagao od 1932. do njezina ukinuća 1935. U zemljaškoj fazi priklanja se plošnoj koncepciji slike te razvija rafinirani kolorizam (*Barutanski jarak*, 1932; *Kožarska ulica*, 1934), koji dostiže klasičnu punoću u modroj gami (*Začretje*, 1941; *Louvre*, 1958) a raspliće se u široku rasponu kolorističkoga intenziteta u mrtvim prirodama i pejzažima (*Zimska radost*, 1973; *Klanječki vinogradi*, 1981). Uz ulje, intenzivno radi u pastelima, a temu zagrebačkih krovova izvodi u tehnici tapiserije 1964. S naglašenim osjećajem za sklad boja i oblika u prostoru ostvaruje niz kazališnih scenografija, brojne postavbe izložaba i muzeja (Muzej za umjetnost i obrt, 1947—54; Gradska galerija suvremene umjetnosti, 1954—65; Atelje Meštrović, 1961; Etnografski muzej, 1972 — sve u Zagrebu; Muzej Brodskog Posavlja u Slavonskome Brodu, 1969; Muzej seljačkih buna u Gornjoj Stubici, 1973; Stalna izložba crkvene umjetnosti u Zadru, 1976). Samostalno izlagao u Zagrebu (1964, 1978, 1984). Od 1977. bio je izvanredni, a od 1986. redovni član JAZU te odgovorni urednik Bulletin JAZU.

LIT.: R. Ivančević, Edo Kovačević (katalog), Zagreb 1978. — E. Franković, Edo Kovačević — u povodu retrospektive u Zagrebu, Bulletin JAZU, 1979, 2. — R. Ivančević, Edo Kovačević, Zagreb 1984. — S. Špoljarić, Edo Kovačević (katalog), Zagreb 1993. R. Ić.

KOVAČEVIĆ, Ferdo, slikar (Zagreb, 10. IV. 1870 — 1. IX. 1927). Poslije završene Obrtne škole u Zagrebu studirao je slikarstvo na Umjetničko-obrtnoj školi u Beču (K. Karger). Sudjelovao u dekoriranju zgrade tadašnjega Odjela za bogoštovlje i nastavu u Zagrebu (Opatička 10), a u Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci naslikao je vedute naših gradova (na supraportama:

F. KOVAČEVIĆ, *Zimski pejzaž*. Zagreb, Moderna galerija

E. KOVAČEVIĆ, *Allée des Tuileries*. Zagreb, Moderna galerija

Dubrovnik, Zagreb, Jajce, Đakovo). Bio je profesor Obrtne škole (od 1905) i Akademije u Zagrebu (od 1917). Jedan od osnivača Društva hrvatskih umjetnika (1897); bio je dopisni član JAZU. S Bukovčevićem je krugom izlagao u Zagrebu 1894 (*Mrtva priroda*) i 1898 (na Hrvatskome salonu — *Moj*

